

РОБЪРТ ШЕКЛИ

МАРШРУТ „СМЪРТ“

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Никога не сте си помисляли, че може да ви се случи, нали? Чувствате си се добре, в разцвета на живота. Предстои ви безкрайно много време и сериозните неща като смъртта просто ще трябва да почакаат, защото сега нямате свободна минутка даже да се замислите за тях.

И точно тогава то се случва. Моментна грешка в системата. Леката болка в главата ви става разкъсваща. Тряяс, мозъчен кръвоизлив. Кола, изпусната от управление се качва на тротоара и ви понася със писък през стъклото на витрината. Онзи тип на перона в метрото прави кратко нервно движение и ето ви вас, танцуващ във въздуха под гръмовните фарове на експреса под Седмо авеню в Бродуей. Нямам намерение да бъда отвратителен, но тези неща се случват. И тогава е твърде късно да се мисли за Маршрут „Смърт“.

Джак Стантън обърна трета страница на „Таймс“, когато една макара за повдигане на мебели се повреди и някакво огромно пиано се приземи отгоре му от височина десет етажа. Джак нямаше време да помисли по тези въпрос, дори и не разбра какво се случи. Имаше внезапен полъх на въздух отгоре му и после тряяс — една бърза, чиста смърт, при това музикална.

Може да си помислите, че преминаването от живота към смъртта е мигновено, но ще се излъжете. Последните изследвания показват, че щом тялото разбере, че е длъжно да поеме път с еднопосочен билет към онова, което предстои, то преминава в свое собствено измерение на времето. Няколкото секунди могат да се удължат и продължат в усещане за часове. Това е времето, когато на вас наистина ви е необходим Маршрут „Смърт“.

Джак Стантън така и не усети нищо. В предната минута той си вървеше по 57-ма улица в Манхатън, мислейки как би могъл да набере десет милиона долара за уедряване (той беше адвокат, специализиран по корпоративно финансово дело), когато се чу нещо като порив на вятър от въздуха над главата му и той се намери някъде другаде.

Той стоеше върху широка поляна, близо до голяма, грациозна къща, каквато родителите му бяха притежавали, когато бе дете. Вътре имаше празненство. Чуваше музиката и през прозорците можеше да види танцуващите. Някой му махна с ръка откъм къщата. Канеше го едно красиво, червенокосо момиче.

Той влезе. Празненството май наистина бе приятно. Имаше много хора и като че ли на всички им беше весело. Вътре имаше квадратен дансинг. Джак не беше виждал квадратен дансинг от двадесет години насам. Той се присъедини към останалите. Неочаквано откри, че танцува идеално. Тълпата се отдръпна, за да направи място за него и партньорката му. Момичето, с което танцуваше, беше напето и красиво, и танцуваше много леко. Бяха страхотна двойка. Фред Астер и Джинджър Роджърс! Завършиха със замах и тръгнаха хванати за ръце към горния етаж.

Момичето го заведе в една от задните стаи. Върху едно голямо двойно легло бяха натрупани на куп горните дрехи на гостите. Те се хвърлиха отгоре им. Момичето бе толкова замайващо красиво, че за него нямаше да има значение дали е студена, равнодушна или дори ако тя направеше голям розов балон от дъвката си в момента на върховен екстаз. С този си външен вид тя не можеше да извърши нищо погрешно. Особено пък първия път. А всъщност тя се оказва забележително откликваща, нежна, гореща, неизмеримо и безкрайно прелестна. Тя бе онова, което бихте нарекли „върха“.

Джак се издигаше в блаженството на обладаването. Оргазмът му бе всеобхватен, огромен, уникален, несравним. И той падна по гръб на леглото изтощен, наситен, неизказано удовлетворен, в онова прекрасно състояние, когато изтощението се разпростира по тялото ти като подарък от Психея и пред теб няма нищо друго освен сладкото пропадане през безкрайните пластове на нежно ухаещия сън.

Може и да бе заспал замалко. Когато отвори очи, момичето го нямаше. Празненството го нямаше и даже къщата бе изчезнала. Сега той стоеше сам в един дълъг коридор, с лице към затворена врата. При това беше гол както майка го е родила.

— Джак... Мини през вратата — чу се един глас отникъде.

— Кой е? — изрече Джак. — Къде съм?

— Не задавай въпроси. Просто мини през вратата. Всичко ще бъде наред.

Все още замаян и щастлив, Джак беше готов да се подчини на гласа. Но се сдържа. Той винаги е бил своенравен, опак, самостоятелен. Той не бе постигнал всичко дотук, подчинявайки се на чужди заповеди. Той бе Джак Стантън. Хората правеха онова, което той им казваше да извършат, а не обратно.

— Който и да си ти — изрече Джак, — престани да се шегуваш и ела тук, за да ми кажеш какво става.

— Господин Стантън, моля ви...

— Кой сте вие? Какво означава всичко това?

— Аз съм доктор Густафсон от Института. Сега спомняте ли си? Джак кимна бавно. Сега се сецаше.

— Човекът с новото медицинско постижение. Какво беше то?

— Маршрут „Смърт“. Институт за Хармонична смърт.

— Аз май те бях наел?

— Точно така.

— За да уредиш смъртта ми?

— За да уредя *умирането* ви, господин Стантън, не смъртта ви. Ние нямаме нищо общо с онова огромно пиано, което падна отгоре ви. Какъв срам, да ви убие толкова млад! Позволете да ви поднеса своите и на всички служители в Маршрут „Смърт“ искрени съболезнования. Но ние се справихме добре, нали? Когато дойде момента, Маршрут „Смърт“ бе на мястото си. Нашите оператори грабнаха вашата нетленна душа милисекунди преди пианото да ви размаже. Компютърните импланти проработиха, както се очакваше. Момичето беше страхотно, а? С подобен начин на програмиране е почти удоволствие да умреш, нали?

— Какви ги говорите за умирање? Аз съм в някоя болница, нали?

— Господин Стантън, моля ви, бъдете реалист. Не ми е приятно да споменавам мъчителни подробности, но с онова, което остана от вас, не биха могли да напълнят и четирикилограмов буркан. Щеше да остане достатъчно място и за здрава парафинова запушалка. Примирете се, господин Стантън. Тялото ви го няма, вие сте мъртъв.

Джак Стантън изпита един миг на болезнена паника. Смърт! Беше се опитал да я направи приятна за себе си. Разбира се. Беше сключил договор с Маршрут „Смърт“ и това му струва доста пари. Човек е длъжен пред себе си да се опита да направи смъртта си приятна. Но това бе направено за по-нататък. Някога в далечното бъдеще. Умирането винаги е било нещо, което ще се случи, но по-нататък.

— Сега вие трябва да направите следното — каза докторът. — Да отворите тази врата пред себе си и да минете оттатък.

— И какво ще стане тогава?

— Не знаем. Никой не се с връщал оттам. Нашата работа е да се опитаме да поддържаме доброто ви настроение, докато стигнете до вратата. След това всичко зависи от вас.

\$id=8799

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.